

tidige Sejre — det er muligt. Saadanne Kampe begynder ofte med midlertidige Sejre. Men, mine ærede Medlemmer af Venstre, vær forvissede om, at for dem, der svigter Folketinget og forsøger at anvende Landstinget imod det, paa dem venter en Nemesis!

J. C. Christensen: Det er mange Ord, vi har hørt, overordentlig mange Ord. (Afbrydelse). Ja, jeg mærker, at de Herrer føler sig trufne — de riposterer uden at begære Ordet her. De mange Ord har ikke kunnet skjule Kærnen i hele denne Sag, som er den, at det højtærede Ministerium fastholder en Myndighed, som det i Virkeligheden ikke har Ret til at besidde. Denne Myndighed er givet dem under Forhold, hvor vi og ogsaa de højtærede Ministre mente, at naar Krigen var forbi, maatte en saadan Myndighed bortfalde, thi den var i Virkeligheden kun beregnet for Krigsperioden. Det kan man ikke komme bort fra. Men uagtet jeg ikke behøvede at opholde mig ved en stor Del af det, de ærede Ministre har sagt, og uagtet jeg heller ikke skal gøre det vidtløftigt, maa jeg dog gøre nogle Bemærkninger til de mange Ting, som er fremkommet, og hvoraf mange var rene Postulater og næsten af den Art, at de vendte Forholdet paa Hovedet.

Finansministeren følte sig aabenbart trykket af, at han saa lidt havde forudset hele den finansielle Stilling, vi staar i, at han i Oktober kunde tale om den, som han selv sagde, ganske vist med vage Ord — ja, det kan man nok sige nu bagefter, men det var dog med saadanne Ord, som gav os alle det bestemte Indtryk, at for dette Finansaar vilde der ikke være noget i Vejen. Han følte sig aabenbart lidt trykket af, at han i Oktober havde stillet i Udsigt, at i dette Finansaar vilde der ikke blive noget yderligere Underskud, og han undskyldte sig saa godt, han kunde, med, at de Love, som var blevet vedtaget, var af den Art, at ingen kunde beregne deres Virkninger. Heri har Finansministeren ogsaa efter min Mening nogen Undskyldning, thi det er af den Slags Love, som man ikke nøje kan beregne Virkningerne af, og det er en Fejl ved Lovene, i hvert Fald set fra en Finansministers Standpunkt, for øvrigt ogsaa set fra Rigsdagens Standpunkt, thi

man bør ikke sætte sig i Udgifter, hvis Omfang man ikke kender. Men naar man har gjort det, er det ikke lidet værd i Tide at blive averteret om, at Underskuddet kommer, og at det er stort, thi bliver man i Tide averteret derom, begynder man at tage Reb i Sejlene og at tænke sig om, hvorledes man skal undgaa en Katastrofe, og hvis vi derfor i Tide — og her mener jeg, at Finansministeren kunde vide mere end vi og kunde se længere fremefter end vi, hvorledes det vilde gaa — havde faaet Varsel om det store Underskud og de vanskelige Forhold, saa er der dog en Mulighed for, at vi i Tide kunde have taget Reb i Sejlene, vi kunde i Tide have sagt, at nu gaar det ikke an, at Rigsdagen gaar med halvt tillukkede Øjne, nu maa vi i Fællesskab se at ordne Sagerne saa godt, vi kan, paa samtlige finansielle Omraader. Nu siges der nok, at meget af det, vi nu staar foran, kan man heller ikke se, og det er rigtigt. Saa siger Finansministeren, at han har i alt Fald i Udvalget vist, at Indtægterne i det kommende Aar sandsynligvis vil blive ca. 440 Mill. Kr., men det er ham ikke muligt at opgøre, hvilke Tab der kan blive, og han nævner som Eksempler et Par Punkter med Hensyn til Varebeholdningerne. Dette er naturligvis meget rigtigt, men Finansministeren maa dog kunne indse, at naar vi endogsaa i Øjeblikket er saaledes situerede, at ingen kan vide, om vi ikke, inden dette Finansaars Regnskab er afsluttet, atter staar med Underskud, og at heller ingen kan vide, hvorledes det vil gaa i det kommende Finansaar, er der den største Opfordring for os til at kræve, at Rigsdagen faar sin Medbestemmelsesret fuldt ud paa alle Omraader, og ogsaa paa det Omraade, her har været Tale om, nemlig med Hensyn til Loven af 7. August 1914 og med Hensyn til den Myndighed, som den lægger i Ministeriets Hænder. Thi man kan længe nok sige, at alle disse store Udgifter, som andrager de mange Millioner, de er ikke afholdte ifølge Loven af 7. August 1914 — det er indrømmet, ingen har heller paastaet det —, men Forholdet er dog det, at med Loven af 7. August 1914 begyndte vi en Række Ekspropriationer og Foranstaltninger her i Landet, som der er megen Misfornøjelse med fra Producenternes Side, og det førte til, at